

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 591/2011-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. decembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť M. M., Ž., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, zastúpeného advokátkou JUDr. K. M., Ž., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1 To 70/2011 z 5. septembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. novembra 2011 doručená sťažnosť M. M., Ž., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

rozhodnutím Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 To 70/2011-1234 z 5. septembra 2011.

Zo sťažnosti vyplýva:

«Rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 1T/134/2009 z 30.05.2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline č.k. 1To/70/2011 - 1234 z 05.09.2011 bol sťažovateľ uznaný vinným, že:

najmenej od začiatku roku 2008 až do 11.02.2009 opakovane kupoval, zadovážoval, prechovával a následne ďalej distribuoval a predával viacerým osobám v meste Ž. a blízkom okolí marihuanu, pričom počas osobnej prehliadky dňa 11.02.2009 dobrovoľne vydal 1 ks vrecúško o rozmeroch 7,3 x 4,2 cm s usušeným rastlinným materiálom zelenej farby, pri prehliadke motorového vozidla dobrovoľne vydal igelitovú tašku s vrecúškom o rozmeroch 22 x 24 cm s obsahom sušeného rastlinného materiálu zelenej farby, pričom podľa znaleckého posudku vypracovaného Kriminalistickým a expertíznym ústavom PZ S. bolo zistené, že vo vrecúšku o rozmeroch 7,3 x 4,2 cm sa nachádza rastlinný materiál rodu *cannabis* o hmotnosti 0,451 g s priemerným obsahom THC 18,6% hmotnostných, čo podľa znaleckého posudku vypracovaného RNDr. Mgr. V. K. predstavuje 1 obvykle jednorazovú dávku a vo vrecku o rozmeroch 22 x 24 cm bol zistený rastlinný materiál rodu *cannabis* o hmotnosti 219g s priemerným obsahom THC 21,7% hmotnostných, čo podľa znaleckého posudku vypracovaného RNDr. Mgr. V. K. predstavuje najmenej 438 obvykle jednorazových dávok, v celkovej cene najmenej 878,-EUR, rastliny rodu *cannabis* sú uvedené v I. skupine omamných látok a THC v I. skupine látok v zozname omamných a psychotropných látok uvedených v zákone č. 13/2004 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 139/1998 Z.z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení zákona č. 260/1999 Z.z.; marihuanu predával aj osobám mladším ako osemnásť rokov, a to M. M., a F. J.,

teda neoprávnene kúpil, predal, zadovážil a prechovával po akúkoľvek dobu omamnú a psychotropnú látku a taký čin spáchal závažnejším spôsobom konania (po dlhší čas a na viacerých osobách) a taký čin spáchal na chránenej osobe (na dieťati),

čím spáchal obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa

§ 172 ods. 1 písm. c/, d/, ods. 2 písm. c/, d/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b/, j/ Tr. zák. a § 139 ods. 1 písm. a/ Tr. zák.

za to ho odsudzuje: podľa § 172 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. j/ Tr. zák., § 38 ods. 3 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraduje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. a § 78 ods. 1 Tr. zák. obžalovanému ukladá ochranný dohľad na 1 (jeden) rok.

Podľa § 77 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. obžalovaný bude povinný po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody jedenkrát v kalendárnom týždni osobne sa hlásiť u probačného a mediačného úradníka okresného súdu v mieste svojho pobytu.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. ukladá obžalovanému trest prepadnutia veci, a to: 1 ks digitálna váha zn. Proscale XX 250 s papierovým obalom, 1 ks sklenená trubička tzv. sukovka.

Podľa § 73 ods. 2 písm. c/ Tr. zák., § 74 ods. 1 Tr. zák. obžalovanému ukladá ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou. ...

Podľa § 168 ods. 1 Tr. por. ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

V napadnutom rozsudku odporca nedal relevantné odpovede na základné dôvody odvolania, ktoré mali podstatný význam pre posúdenie zákonnosti rozsudku súdu prvého stupňa a jeho postup, ktorý predchádzal vyhláseniu rozsudku súdu prvého stupňa.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní má odpovedať na tie otázky nastolené odvolaním, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné.

Odporca v napadnutom rozsudku na otázky nastolené odvolaním odpovedal buď spôsobom , ktorý je v úplnom rozpore s judikatúrou všeobecných súdov bez toho, aby vysvetlil dôvod svojho odlišného právneho stanoviska, alebo na ne neodpovedal vôbec.

Rozhodnutie odporcu potom považuje sťažovateľ za svojvoľné a arbitrárne, ktoré je v konečnom dôsledku porušením práva na spravodlivý proces.

Základná odvolacia námietka sťažovateľa je argumentácia o podstatných chybách konania, ktoré predchádzali rozsudku súdu prvého stupňa, pričom sa opiera o aktuálnu judikatúru všeobecných súdov. ...

Najdôležitejším procesným úkonom v začiatočnej fáze trestného konania je vznesenie obvinenia. Jeho zásadný význam spočíva v tom, že trestné stíhanie sa začína viesť proti určitej osobe pre konkrétny trestný čin a zároveň sa definuje jeho procesné postavenie ako obvineného. Od tohto okamihu možno proti tejto osobe použiť trestnoprocesné prostriedky proti obvinenému. Na druhej strane však táto osoba môže uplatňovať práva, ktoré jej práve ako obvinenému poskytuje Trestný poriadok.

Odkladanie, resp. posúvanie vznesenia obvinenia na neskorší čas, hoci už sú pre takýto postup splnené podmienky, je porušením ustanovenia § 206 ods. 1 Tr. por. a podstatnou chybou prípravného konania, eventuálne aj podstatnou chybou celého konania, ktoré predchádza rozsudku (§ 321 ods. 1 písm. a/ Tr. por. účinného od 1. januára 2006), (Zo súdnej praxe 4/2006 čl. č. 60). ...

Ak odporca súd čo i len v najmenšej by rešpektoval ústavu (čl. 17 ods. 2), Dohovor (čl. 6 ods. 3 písm. a/, b/, c/) a zákon, nemohol rozhodnúť inak, len konštatovať podstatnú chybu celého konania, ktoré predchádzalo rozsudku prvého stupňa.

Zo skutkovej vety uznesenia z 02.07.2008 o začatí trestného stíhania vo veci úplne jednoznačne vyplýva, že páchatel' skutku je známy, pretože je v nej uvedené meno a priezvisko páchatel'a a také detaily ako jeho prechodný pobyt, typ a evidenčné číslo osobného motorového vozidla, ktoré používa.

Zákonu (a teda i článku 17 ods. 2 Ústavy a čl. 6 ods. 3 písm. a/ Dohovoru) by zodpovedal taký postup, keď by zároveň s uznesením podľa § 199 ods. 1 Tr. por. veci bolo vznesené aj obvinenie podľa § 206 ods. 1 Tr. por.

Vznesenie obvinenia s odstupom viac ako sedem mesiacov je v rozpore so zákonom (§ 199 ods. 1, § 206 ods. 1 Tr. por.) a teda aj s článkom 17 ods. 2 Ústavy a čl. 6 ods. 3

písm. a/ Dohovoru a na podklade nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia, nemohol byť sťažovateľ nielenže odsúdený, ale ani postavený pred súd.

Popísaná základná nezákonnosť v postupe orgánov činných v prípravnom konaní plodí ďalšiu nezákonnosť, keď v uznesení o vznesení obvinenia vykonaného vyšetrovateľom PZ dňa 11.02.2009 pod ČVS: ORP-687/OVK-ZA-2008 je sťažovateľovi kladený za vinu aj skutok, pre ktorý nebolo začaté trestné stíhanie. V zmysle § 206 ods. 1 Tr. por. obvinenie je možné vzniesť len pre skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie a z ustanovenia § 199 ods. 1 Tr. por. vyplýva, že trestné stíhanie je možné začať len pre skutok, ktorý sa už stal.

Porovnaním skutku v uznesení o začatí trestného stíhania z 02.07.2008 a skutku z uznesenia o vznesení obvinenia z 11.02.2009 je úplne jasné, že ide o rozdielne skutky a hlavne pre časť skutku od 02.07.2008 (uznesenie o začatí trestného stíhania pre skutok, ktorý sa už mal stať) do 11.02.2009 (uznesenie o vznesení obvinenia podľa § 206 ods. 1 Tr. por.) vôbec nebolo začaté zákonom predpísaným spôsobom trestné stíhanie vo veci. Trestné stíhanie v prípravnom konaní nebolo vedené zákonným spôsobom a preto nespĺňa podmienky článku 17 ods. 2 veta prvá Ústavy, čl. 6 ods. 3 písm. a/ Dohovoru a sťažovateľove odsúdenie je v rozpore s Ústavou garantovaným zákonným postupom.

Túto podstatnú právnu argumentáciu odporca doslova „odbil“ konštatovaním, že ide o procesný „prehrešok“ vyšetrovateľa, ktorý nemá za následok nezákonnosť celého trestného konania (str. č. 24, 25 rozsudku). ...

1. Odporca v napadnutom rozsudku vôbec nereagoval na námietku nezákonného dôkazu - znaleckého posudku znalcov psychiatrov. Zostal pasívny k tejto odvolacej námietke, napriek tomu, že znalecký posudok v náleznej časti vychádza z dôkazov, ktoré sám odporca označil za nezákonné. Týmito dôkazmi sú výpovede sťažovateľa do 16.02.2009, teda do doby, kedy mu bol otcom zvolený obhajca.

Za zákonný spôsob získania dôkazu z dôkazných prostriedkov v zmysle § 119 ods. 2 Tr. por. treba považovať jednak splnenie formálnych, t.j. procesných podmienok vyžadovaných Trestným poriadkom alebo iným osobitným zákonom na vykonanie konkrétneho dôkazu a jednak splnenie obsahových (materiálnych podmienok), t.j., aby úkon - použitý dôkazný prostriedok na vykonanie, resp. získanie dôkazu bol zameraný na zistenie tých skutočností, na ktoré zameraný a použitý môže byť. Dôkaz získaný v rozpore so zákonom prenáša svoju nezákonnosť a procesnú nepoužiteľnosť aj na ďalší dôkaz, ktorý

vychádza z obsahu nezákonne získaného dôkazu (výpoveď pred vznesením obvinenia, ktorá je podkladom pre vypracovaný znalecký posudok).

2. Odporca v napadnutom rozsudku nereagoval na odvoláciu námietku vo vzťahu k nezákonnému postupu podľa § 199 ods. 1 Tr. por. orgánmi činnými v prípravnom konaní. Možno síce pripustiť, že trestné stíhanie vo veci podľa § 199 ods. 1 Tr. por. začalo vykonaním zaistovacieho úkonu dňa 11.02.2009, ale policajt nepostupoval podľa § 199 ods. 1 veta štvrtá Tr. por. a po vykonaní zaistovacieho úkonu nevyhotovil uznesenie o začatí trestného stíhania a teda neexistuje uznesenie o začatí trestného stíhania s náležitosťami § 199 ods. 1 veta štvrtá a ods. 3 Tr. por. Z týchto dôvodov nie je možné zistiť, pre ktorý skutok začalo trestné stíhanie.

3. Odporca vôbec nereagoval na odvoláciu námietku sťažovateľa, podľa ktorej jeho obmedzenie osobnej slobody dňa 11.02.2009 bolo výsledkom nezákonného sledovania, pretože súdu nebol predložený príkaz na sledovanie osôb a vecí v zmysle § 113 ods. 2 Tr. por. Vyšetrovací ani súdny spis neobsahuje žiaden údaj o dôvodoch zákroku polície, ktorá sťažovateľa ako vodiča zastavila na ceste prvej triedy a vyzvala ho k vystúpeniu z motorového vozidla. Tvrdenie odporcu o tom, že sťažovateľ bol nespochybniteľne pristihnutý pri trestnom čine, je vzhľadom na skutkové okolnosti v rozpore s aktuálnou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozsudok sp. zn. 5Tdo/ 47/2010 zo 16.12.2010).

4. Odporca vôbec v napadnutom rozsudku nereagoval na odvoláciu námietku, podľa ktorej prehliadka iných priestorov bola vykonaná v rozpore so zákonom, pretože po jej vykonaní policajt neupovedomil príslušný orgán o vykonaní prehliadky, ako mu to ukladá zákon v ust. § 101 ods. 3 veta druhá Tr. por. V tejto súvislosti nereagoval ani na nález Ústavného súdu SR vyslovený v konaní sp. zn. III. ÚS 172/2010 na str. č. 14 a 15, ktorý argumentuje sťažovateľ v odvolaní.»

Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd vo veci vydal tento nález:

„1/ Základné práva sťažovateľa M. M. podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Žiline č.k. 1To/70/2011-1234 z 05.09.2011 porušené boli.

2/ Uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 1To/70/2011-1234 z 05.09.2011 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Žiline na nové prejednanie a rozhodnutie.

3/ Krajský súd v Žiline je povinný v lehote jedného mesiaca od právoplatnosti nálezu nahradiť trovy konania sťažovateľovi, na účet právneho zástupcu JUDr. K. M. tak ako budú vyčíslené na výzvu Ústavného súdu SR.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť bez ústneho pojednávania.

Podstatou sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že krajský súd sa nevyporiadal so všetkým relevantnými skutočnosťami odvolania, ktoré mali podstatný vplyv na rozhodnutie vo veci, že rozhodnutie ako celok je svojvoľné a arbitrárne a v konečnom dôsledku došlo k porušeniu na práva na spravodlivý proces.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu tohto základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu tento nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecných súdov môže byť predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možno uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Krajský súd vo svojom rozhodnutí uviedol:

«Dlhším časom sa rozumie časový úsek, ktorého dĺžka je ovplyvnená „intenzitou“ trestného činu (to znamená závažnosťou trestného činu z hľadiska výšky zákonom ustanovenej trestnej sadzby). Všeobecne pre všetky prípady nemožno vymedziť, aký čas sa považuje za dlhší. V prípade, ak pôjde o trestný čin s vyššou trestnou sadzbou, bude „dlhší čas“ kratší ako pri trestnom čine s nižšou trestnou sadzbou. Podstatné je, že nejde o jednorazovú trestnú činnosť alebo trestnú činnosť krátkeho trvania. Páchanie trestných

činov po dlhší čas prichádza do úvahy najmä pri trestných činoch trvácich (§ 122 ods. 12 Tr. zák.), ak páchatel' udržiava protiprávny stav po dobu podstatne dlhšiu, než stačí k dokonaniu tohto trestného činu.

Nakoľko zákonodarca nevymedzil presne, koľko to je „po dlhší čas“, bolo a je na úvahe orgánov činných v trestnom konaní a v konečnom dôsledku súdu, aby určil v tejto veci, kedy páchatel' už konal tak, že naplnil pojmový znak skutkovej podstaty trestného činu v zmysle § 138 písm. b) Tr. zák., a teda, kedy konal „po dlhší čas“. Pokiaľ vyšetrovatel' pri vznesení obvinenia a prokurátor a sudca pre prípravné konanie v počiatočnom štádiu vyšetrovania nepovažovali obdobie jeden rok, jeden mesiac a jedenásť dní za obdobie, ktoré by zodpovedalo pojmu „po dlhší čas“ v zmysle § 138 písm. b) Tr. zák., nemožno im to vyčítať, pretože v čase ich rozhodovania bolo posúdenie tejto otázky na ich úvahe. Aj táto úvaha však musí byť konformná a nie svojvoľná. Istý návod, ako vykladať pojem „po dlhší čas“, poskytol až Najvyšší súd Slovenskej republiky svojím judikátom Tpj 32/2011-11 prijatým 30.5.2011, podľa ktorého „doba páchania trestného činu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 2 písm. c) Tr. zák. obžalovaným, ktorý je sám závislým užívateľom drogy, nepresahujúca jeden rok, spravidla nemôže byť považovaná za závažnejší spôsob konania v dôsledku páchania trestného činu po dlhší čas v zmysle § 138 písm. b) Tr. zák., pretože neprekračuje obvyklú dobu páchania takéhoto činu závislou osobou“.

Krajský súd poznamenáva, že označený judikát akceptuje a považuje ho za dobrý návod, ako postupovať v obdobných prípadoch, pričom ale treba zdôrazniť, že tento judikát ešte nebol publikovaný a zrejme prevažná väčšina orgánov činných v trestnom konaní a ani sudcov doposiaľ s ním nebola oboznámená.

Krajský súd rešpektuje označený judikát Najvyššieho súdu SR, a preto z neho v rámci svojho rozhodovania vyvodzoval i právne závery. Preto niet žiadnych pochyb o tom, že skutok, pre ktorý bolo obžalovanému M. M. vznesené obvinenie, mal byť od začiatku posúdený ako trestný čin páchaný „po dlhší čas“, a teda mal byť kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. c) Tr. zák. z dôvodu podľa § 138 písm. b) Tr. zák. ...

Označený trestný čin je spáchaný vo väčšom rozsahu vtedy, ak by hodnota zaistenej drogy presiahla sumu presahujúcu 2 660,- Eur (väčšia škoda - § 125 ods. 1 Tr. zák.).

Súd prvého stupňa v rozsudku na str. 29-31 excelentným a vyčerpávajúcim spôsobom vysvetlil, prečo obžalovaný nespáchal trestný čin „vo väčšom rozsahu“, a preto a aj s ohľadom k tomu, že v čase vznášania obvinenia nebola známa hodnota zaistenej drogy, nebolo možné použiť kvalifikáciu skutku podľa písmena e) odseku 2 § 172 Tr. zák. Právny záver okresného súdu v tomto smere si krajský súd v celom rozsahu osvojil ako správny, a preto neprijal argumenty prokurátora v podanom odvolaní. ...

Naviac, krajský súd dopĺňa, že závery Ústavného súdu SR sú súladné s rozhodnutiami Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý vo viacerých prípadoch nekonštatoval porušenie čl. 6 Dohovoru ani v takých prípadoch, keď bol obvinený odsúdený na základe usvedčujúcej (nekontradiktórnej) výpovede svedka z prípravného konania, keďže v konaní pred súdom bol takýto svedok kontradiktórne vypočutý, pričom svoju predchádzajúcu usvedčujúcu výpoveď odvolal (Camilleri vs. Malta zo 16.3.2000). V inom prípade Európsky súd pre ľudské práva nekonštatoval porušenie práva takého odsúdeného, voči ktorému boli použité (prečítané) nekontradiktórne výpovede usvedčujúcich svedkov z prípravného konania, keď považoval za postačujúce, ak boli títo svedkovia vypočutí kontradiktórne (až) v konaní pred odvolacím súdom (Doorson vs. Holandsko z 20.2.1996). Dokonca, ak by nedostatok kontradiktórnosti nebol ani dodatočne odstránený, ani to ešte nebráni použiteľnosti takéhoto dôkazu, avšak odsúdenie nemôže byť výlučne alebo v rozhodujúcej miere založené na takej výpovedi (Unterpetinger vs. Rakúsko z 24.11.1986, Kostowski vs. Holandsko z 20.11.1999, Delta vs. Francúzsko z 19.12.1990, A.M. vs. Malta zo 14.12.1999, Luca vs. Taliansko z 27.2.2001).

Krajský súd teda uzatvára, že pokiaľ išlo o výsluchy obvineného v prípravnom konaní, nesprávnym postupom vyšetrovateľa i sudcu pre prípravné konanie došlo k zmareniu práva obvineného na obhajobu, a preto krajský, súd na priznávajúce sa výpovede obžalovaného neprihliadal. Pokiaľ však ide o výpovede svedkyne M. M. a svedkov J. H. a M. C., bolo právo obvineného na obhajobu obmedzené, nie však zmarené. ...

Podľa § 85 ods. 1 Tr. por. osobu podozrivú zo spáchania trestného činu môže policajt zadržať, ak je tu niektorý z dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 alebo ak ide o podozrivú osobu podľa § 204 ods. 1, aj keď proti nej doteraz nebolo vznesené obvinenie.

Na zadržanie je potrebný predchádzajúci súhlas prokurátora. Bez takého súhlasu možno zadržanie vykonať, len ak vec neznesie odklad a súhlas vopred nemožno dosiahnuť, najmä ak bola taká osoba pristihnutá pri trestnom čine alebo zastihnutá na úteku.

Podľa § 99 ods. 1 Tr. por. domovú prehliadku možno vykonať, ak je dôvodné podozrenie, že v byte alebo v inom priestore slúžiacom na bývanie alebo v priestoroch k nim patriacim (ďalej len „obydlie“) je vec dôležitá pre trestné konanie alebo že sa tam skrýva osoba podozrivá zo spáchania trestného činu, alebo je potrebné vykonať zaistenie hnutelných vecí na uspokojenie nároku poškodeného na náhradu škody. ...

Ak obhajobe nie je zrejmé, čo vlastne obvinený vydával, či „marihuanu alebo rastlinný materiál neznámeho pôvodu“, potom krajský súd upriamuje pozornosť na vyjadrenie obžalovaného M. M. na č.l. 155, ktoré znie: „Dobrovoľne vydávam marihuanu, je na zemi pod sedadlom spolujazdca v aute, v igelitke.“ Takéto vyjadrenie obžalovaný učinil ešte predtým, než bola igelitka nájdená, a teda vedel, čo obsahuje, a policajti sa to v podstate dozvedeli od neho. Aj napriek tomu policajť profesionálne označil obsah igelitky ako „sušený rastlinný materiál neznámeho pôvodu zelenej farby...“ (č.l. 154). Týmto svojím tvrdením obžalovaný sám vysvetlil, čo preváža, a preukázal tak svoju vedomosť o obsahu tašky. Aj preto považuje krajský súd za nadbytočné vypočuť k obsahu tašky svedka K. a osvojil si v tomto smere postup okresného súdu i odôvodnenie jeho rozhodnutia v tejto časti. ...

Krajský súd po preskúmaní spisového materiálu dospel k záveru, že štruktúra usvedčujúcich dôkazov tvorená výpoveďami svedkov M. M., J. H., M. C., F. J., T. H., R. F., M. J., prepismi telefonických hovorov, zaistenou drogou pri osobnej prehliadke a prehliadke iných priestorov a znaleckými posudkami, či už k určeniu množstva, kvality a hodnoty drogy, ale aj k osobe obžalovaného, vytvára taký silný usvedčujúci dôkazný stav, z ktorého vyplýva jednoznačný a presvedčivý záver, že obžalovaný M. M. bol v žalovanom období hlavným, ak nie najväčším dilerom drog na viac ako dvadsaťtisícovom sídlisku v Ž., že drogy predával aj osobám mladším ako 18 rokov a že 11.2.2009 bol pristihnutý pri prevoze a prechovávaní marihuany v množstve zodpovedajúcom najmenej 438 obvyklým jednorazovým dávkam v hodnote najmenej 878,- Eur.

Okresný súd vo svojom rozsudku podrobne a výstižne rozobral a hodnotil vyššie uvedené dôkazné prostriedky a odvolací súd bez toho, aby hodnotenie dôkazov stroho

opakoval, odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktoré si s výnimkou určitých odlišností uvedených aj vyššie osvojil. Na rozdiel od okresného súdu krajský súd na jednej strane neprihliadol na výpovede obžalovaného z prípravného konania, na druhej strane ale do štruktúry usvedčujúcich dôkazov zaradil výpovede svedkov H. a C.

Súd druhého stupňa konštatuje, že skutkový stav uvedený v tomto rozsudku je obrazom reálnej situácie v žalovanom období a bol ustálený na základe dôkazných prostriedkov získaných a vykonaných zákonným spôsobom.

Okresný súd správne právne kvalifikoval konanie obžalovaného ako obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. c), d) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b), j) Tr. zák. a § 139 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a správne v odôvodnení rozsudku vysvetlil v tomto smere svoje právne úvahy, ktoré si krajský súd v celom rozsahu osvojil. Preto krajský súd nemal dôvod meniť právnu kvalifikáciu konania obžalovaného proti okresnému súdu a z toho dôvodu v tejto časti rozhodol rovnako ako súd prvého stupňa. Takisto krajský súd nezistil pochybenie okresného súdu, pokiaľ tento rozhodol o uložení ochranného dohľadu obžalovanému a uložení ochranného protitoxikomanického liečenia, teda ani v týchto častiach nemal odvolací súd dôvod rozhodnúť inak ako súd prvého stupňa. Odôvodnenie rozsudku okresného súdu, týkajúce sa vyššie uvedených výrokov, považuje krajský súd za kompletne a vyčerpávajúce, bez toho, aby bolo odôvodnenie nutné dopĺňať, a preto odkazuje na rozsudok okresného súdu.

Krajský súd rozhodol rozdielne vo výroku o treste odňatia slobody a vo výroku o treste prepadnutia vecí, keď obžalovanému M. M. uložil miernejší trest odňatia slobody, a to trest na spodnej hranici trestnej sadzby (10 rokov) a na výkon trestu menovaného zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia a vo výroku o treste prepadnutia vecí, keď vypustil konštatáciu, že vlastníkom prepadnutých vecí sa stáva štát.

Pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosť jeho nápravy a v neposlednom rade aj poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, vychádzal odvolací súd zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným

z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu -rehabilitácia), a jednak aj voči ďalším občanom - potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a.»

Z judikatúry ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že v odôvodnení uznesenia o preskúmaní zákonnosti rozhodnutí súdov tieto nemusia dať odpoveď na všetky otázky, len na tie, ktoré sú podstatné pre záver rozhodnutia.

Úlohou ústavného súdu ako nezávislého orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je konať ako súd tretej inštitúcie, ale jeho úlohou je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, s ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a slobodách (I. ÚS 165/02).

Ústavný súd konštatuje, že vyvodené právne a skutkové závery krajského súdu nemožno považovať za arbitrárne či zjavne neodôvodnené. Rovnako výklad zákonov krajským súdom bol ústavne konformný, čo je z pohľadu ústavného súdu rozhodujúcou skutočnosťou. To, že sa sťažovateľ so závermi toho súdu nestotožňuje, nemôže samo osebe viesť k záveru o zjavnej neopodstatnenosti, arbitrárnosti názoru alebo svojvôli krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným.

Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. decembra 2011

